

Arrest

nr. 146 902 van 1 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt op 28 december 2014 België binnen zonder enig identiteitsdocument. Vervolgens dient zij op 29 december 2014 een asielaanvraag in.

1.2. Op basis van een onderzoek van haar vingerafdrukken via de Eurodac-database wordt vastgesteld dat de verzoekende partij reeds in Spanje asiel heeft aangevraagd.

1.3. Op 30 januari 2015 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18, § 1, b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

1.4. Op 9 februari 2015 stemmen de Spaanse autoriteiten in met het verzoek tot terugname.

1.5. Op 7 mei 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekende partij op 20 mei 2015 ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene verklaarde op 28.12.2014 in België te zijn aangekomen. Eén dag later vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat hij het staatsburgerschap van de Arabische Republiek Syrië (verder: Syrië) bezit en geboren is op 10.11.1991 in Daraa.

Uit het Eurodacverslag van 29.12.2014 blijkt dat betrokkene in Spanje asiel heeft aangevraagd en de Spaanse autoriteiten hebben op 09.02.2015 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.01.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Spanje. Betrokkene verklaarde dat hij in augustus 2011 te voet en illegaal vanuit Syrië vertrokken zou zijn naar Jordanië waar hij in augustus 2011 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde tot februari 2012 in Jordanië te hebben verbleven in een ziekenhuis in Amman. Vervolgens zou betrokkene op legale wijze per vliegtuig naar Egypte gereisd zijn waar hij in februari 2012 zou zijn aangekomen en waar hij tot augustus 2013 in Caïro verbleven zou hebben. Vanuit Caïro zou betrokkene vervolgens per vliegtuig naar Algerije gereisd zijn waar hij van augustus 2013 tot augustus 2014 in Algiers verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per auto en op illegale wijze naar Marokko gereisd zijn waar hij van augustus 2014 tot september 2014 in Nadour verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene vanuit Marokko illegaal per auto en boot naar Spanje gereisd zijn waar hij in september 2014 zou zijn aangekomen en asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde dat hij in Spanje gedurende twee maanden in het opvangcentrum in Melilla verbleef en vervolgens gedurende twintig dagen in Malaga verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene in oktober of november 2014 per trein vanuit Spanje naar Frankrijk gereisd zijn waar hij gedurende twee dagen in Marseille verbleven zou hebben om vervolgens in december 2014 per trein naar België te reizen waar hij op 28.12.2014 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 29.12.2015 en de verklaringen van betrokkene dat hij in Spanje asiel heeft aangevraagd en vanuit Spanje via Frankrijk naar België reisde, werd op 30.01.2015 voor betrokkene een terugnameverzoek overgemaakt aan de Spaanse autoriteiten op basis van art. 18§1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). De Spaanse autoriteiten hebben op datum van 09.02.2015 ingestemd met dit verzoek op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. Het gegeven dat de Spaanse

autoriteiten een terugnameakkoord geven op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening toont aan dat de asielaanvraag van betrokkene in Spanje nog hangende is.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Met betrekking tot de vraag of betrokkene redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten, stelde betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht naar Spanje aangezien hij in Spanje asiel aangevraagd heeft maar dat hij door de Spaanse autoriteiten verplicht werd op straat te leven en dat hij in Spanje geen opvang of medische zorgen kreeg van de Spaanse autoriteiten (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje, dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaringen echter niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Integendeel, betrokkene verklaarde zelf dat hij na zijn asielaanvraag in Spanje eerst twee maanden in het opvangcentrum van Melilla verbleef en vervolgens twintig dagen in Malaga. Betrokkene maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk dat hij in Spanje geen opvang kan genieten in het kader van zijn lopende asielprocedure, laat staan dat het de Spaanse autoriteiten zouden zijn die hem verplicht zouden hebben op straat te leven en eventueel de nodige medische zorgen onzeggend zouden hebben of dat hij geen toegang tot de gezondheidszorg zou hebben in Spanje. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Spanje, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd en gegrond beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje. Wat bovendien een mogelijk risico betreft tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Spanje wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report – Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012; Mutuma Ruteere, "Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; Mutuma Ruteere, "Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance. Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Special Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Strasbourg, 9 October 2013, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15 – The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2015; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013 – The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2014; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012 – The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Spain", US Dept. Of State, February 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Spain", US Dept. Of State, February 2014), blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het

kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de aangehaalde rapporten dient te worden opgemerkt dat wat het rapport van de Algemene Vergadering van de VN van 06.06.2013, opgesteld door Mutuma Ruteere betreft, de Spaanse autoriteiten in hun antwoord van 28.05.2013 (Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Special Rapporteur”, United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013 – verder Comments) aan de Human Rights Council van de Algemene Vergadering van de VN betreffen, dat dit verslag geïsoleerd gevallen weergeeft en geen algemene situaties (Comments: punt 5) en dat er vergissingen en onnauwkeurigheden zijn in het verslag in verband met folteringen of onmenselijke behandelingen (Comments: punt 23). Het feit dat er drastische kostenbesparingen zouden zijn die het antiracismebeleid ondermijnen impliceert echter niet automatisch dat betrokkene automatisch en persoonlijk zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten vermeld dat verscheidene maatregelen werden genomen tegen racisme, raciale discriminatie, xenofobie en andere vormen van discriminatie (Comments: punt 11). Volgens de Spaanse regering is het niveau van gezondheidshulp vergelijkbaar met dat van andere EU-lidstaten (Comments: punt 8) en al de rechten en de levensbehoeften van de asielzoekers zijn verder volledig gegarandeerd met zelfrespect (Comments; punt 11). Het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, “Dublin II Regulation National Report – Spain”, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012, p. 28) stelt dit eveneens vast. De Spaanse autoriteiten verzekeren ook dat de asielprocedures niet worden beïnvloed door budgettaire maatregelen (Comments: punt 42), Er dient ook te worden vastgesteld dat betrokkene vóór zijn overdracht in het bezit zal worden gesteld van een doorlaatbewijs, afgeleverd door de Belgische autoriteiten, en dat hij dus zeker niet kan worden beschouwd als een “migrant zonder papier”; bovendien krijgen de asielzoekers in Spanje documenten die vermelden dat ze asielzoekers zijn (Comments: punt 39 § & Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, “Dublin II Regulation National Report – Spain”, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012, p. 29) Bovendien blijkt uit het verslag van Nils Muiznieks dat de economische crisis en de bezuinigingsmaatregelen niet dezelfde invloed hebben op alle Spaanse regio's. Het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg zijn bevoegdheden van de regio's. De regio's van zuidwest Spanje zijn zwaarder geïmpacted door de crisis dan de regio's van het noordoosten van Spanje (Nils Muiznieks; Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013”, Strasbourg, 9 October 2013, punt 7). Verder moet het worden vastgesteld dat de transfer van betrokkene voorzien is naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door Dhr Ruteere in zijn verslag van 6 juni 2013 (Mutuma Ruteere, “Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance”, United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; punt 53). Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, “Dublin II Regulation National Report – Spain”, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation van 20.06.2012 blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-Verordening worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen. Uit een analyse van deze rapporten kan dan ook niet niet gesteld kan worden dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch kan stellen dat men in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt niet dat men kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Spanje omwille van structurele tekortkomingen in het Spaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van deze verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten, waarin een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report – Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation van 20.06.2012 blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-II-Verordening worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde verder dat zijn echtgenote Jouhaina Al Qadah in

Sevilla in Spanje verblijf en ook naar België zal komen en dat een oom van hem Adam Al Aqil, in Frankrijk in Parijs verblijft (DVZ, vraag 19) en dat hij verder geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.01.2015 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat hij via kennissen vernomen had dat België een goed land is waar de vluchtelingen goed behandeld worden en opvangt en dat hij eveneens vernomen heeft dat de medische zorg in België uitstekend zou zijn (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij heeft vernomen van kennissen. Aan dergelijke informatie die men via derden verkregen heeft kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij zwaar gewond geweest is tijdens de burgeroorlog en aangevallen en beschoten is geweest door het Syrische leger en dat hij verschillende kogelwonden heeft in zijn rechterbeen en rechtersvoet en dat hij hiervoor medische verzorging krijgt in het opvangcentrum van Yvoir (DVZ, vraag 35). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene een medisch verslag neerlegde van dokter Derycker Laurence waarin zij stelt dat betrokkene aan zijn rechterhiel nog niet volledig geheelde littekens heeft waarbij op een radiografie meerdere "shrapnel-resten zichtbaar zijn, een nog niet volledig geheeld litteken op de linker voorarm heeft van ongeveer drie centimeter en een nog niet volledig geheeld litteken ter hoogte van de rechterpols heeft en dat deze nog niet geheelde littekens overeen komen met verwondingen van munitie. Met betrekking tot dit attest en de verklaringen dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Spanje indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. In tegendeel betrokkene zou de oorspronkelijke verwondingen hebben opgelopen in Syrië maar is nadien wel met deze verwondingen vanuit Syrië via Jordanië, Egypte, Algerije, Marokko, Spanje en Frankrijk naar België gereisd waardoor het niet aannemelijk is dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene evenmin elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene momenteel zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Spanje. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen

op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Spanje toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Spanje waar hij aan de bevoegde Spaanse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Madrid⁽⁴⁾.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 20 mei 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gegeven. Bijgevolg beschikte zij met ingang van 21 mei 2015 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vordering is bijgevolg tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de

grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: Opvangrichtlijn).

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de

asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.3.2.3. De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting van de door haar geschonden geachte bepalingen, waarna zij vervolgens wijst op verschillende vaststellingen uit het rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 6 juni 2013 en uit het rapport van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa van 9 oktober 2013. Zij benadrukt verder dat zij een jonge Syrische vluchteling is, die als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die in Spanje systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij wijst er tevens op dat zij, gelet op het feit dat zij ernstig gewond raakte aan zowel haar rechtervoet als haar rechterbeen, tot een kwetsbare groep met specifieke behoeften behoort. Concreet vreest zij in geval van verwijdering naar Spanje te worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden en onderbevolking in opvangcentra, de ontstentenis van opvang of accommodatie, de ontstentenis van toegang tot maatschappelijk welzijn, dakloosheid met gebrek aan voedsel en een slaapplek, de ontstentenis van financiële steun, een inadequate levensstandaard, de onmogelijkheid tot werk en tot het uitbouwen van een leven op lange termijn, heel beperkte levensomstandigheden, de onmogelijkheid tot sociale integratie, een gebrek aan of geen toegang tot gezondheidszorg, detentie, procedurele tekortkomingen, een gebrek aan toegang tot justitie, en mishandeling door de ordehandhavers.

Vooreerst dient er op te worden gewezen dat de verzoekende partij, gevraagd in het zogenaamde Dublin-gehoor van 9 januari 2015 naar de redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die haar verzet om een overdracht naar Spanje zouden rechtvaardigen, antwoordde dat zij *“door de Spaanse autoriteiten verplicht (werd) om op straat te leven”* en dat zij *“geen opvang of medische zorgen van de Spaanse autoriteiten (verkreeg)”*. Wat dit betreft wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij *“van deze verklaringen (...) niet het minste begin van bewijs aanbrengt”* en dat zij integendeel zelf verklaarde dat zij na haar asielaanvraag in Spanje eerst twee maanden in het opvangcentrum van Melilla verbleef en vervolgens twintig dagen in Malaga. Concluderend wordt hieromtrent gesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk dat zij in Spanje geen opvang kan genieten in het kader van haar lopende asielprocedure, laat staan dat het de Spaanse autoriteiten zouden zijn die haar verplicht zouden hebben op straat te leven en eventueel de nodige medische zorgen ontzegd zouden hebben of dat zij geen toegang tot de gezondheidszorg zou hebben in Spanje. Deze concrete motivering wordt in onderhavig verzoekschrift in zijn geheel niet betwist. Met betrekking tot de gezondheidsproblemen waarvan de verzoekende partij gewag maakte tijdens het gehoor van 9 januari 2015, met name dat zij verschillende kogelwonden heeft in haar rechterbeen en rechtervoet, wordt in de motivering van de bestreden beslissing gesteld dat deze verklaringen en het bijgevoegde medisch attest *“geen afbreuk doen aan het gegeven dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag”* en dat *“(b)ovendien (...) niet aannemelijk (wordt) gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Spanje indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. In*

tegendeel betrokkene zou de oorspronkelijke verwondingen hebben opgelopen in Syrië maar is nadien wel met deze verwondingen vanuit Syrië via Jordanië, Egypte, Algerije, Marokko, Spanje en Frankrijk naar België gereisd waardoor het niet aannemelijk is dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene evenmin elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene momenteel zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Spanje. De verzoekende partij laat in casu na om ook deze concrete motieven van de bestreden beslissing te betwisten.

De verzoekende partij beperkt haar uiteenzetting in haar verzoekschrift tot het citeren uit algemene rapporten, zonder deze evenwel concreet op haar persoonlijke situatie te betrekken. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Spanje omwille van omstandigheden eigen aan haar geval een risico loopt om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus toont de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij, met de algemene rapporten waarnaar zij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Spanje, waaronder de rapporten die door de verzoekende partij in haar verzoekschrift worden aangehaald, wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoekende partij naar Spanje blijkt dat men *“niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn”*.

Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat uit het rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje van 6 juni 2013 blijkt dat de drastische kostenbesparingen het anti-racismebeleid aldaar ondermijnen en migranten onderworpen blijven aan raciale discriminatie in domeinen zoals opleidingen, gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, wordt er op gewezen dat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“(h)et feit dat er drastische kostenbesparingen zouden zijn die het antiracismebeleid ondermijnen (...) niet automatisch (impliceert) dat betrokkene automatisch en persoonlijk zal worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* en dat bovendien *“de Spaanse autoriteiten (hebben) vermeld dat verscheidene maatregelen werden genomen tegen racisme, raciale discriminatie, xenofobie en andere vormen van discriminatie”*. Tevens wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de transfer van de verzoekende partij *“voorzien is naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door Dhr Ruteere in zijn verslag van 6 juni 2013”*. De verzoekende partij gaat in het geheel niet in op deze concrete motieven. Bovendien heeft zij van deze problematiek geen gewag gemaakt toen haar tijdens het gehoor van 9 januari 2015 gevraagd werd of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die haar verzet om een overdracht naar Spanje zouden rechtvaardigen. Tijdens dat gehoor heeft zij evenmin gewag gemaakt van fysieke aanvallen ten aanzien van migranten, onmenselijke en vernederende werk- en levensomstandigheden, problemen op het gebied van mensenrechten, een gebrek aan toegang tot basisfaciliteiten, mishandeling, foltering, dood, een gebrekkige asielwetgeving en dito toegang tot justitie en juridische bijstand.

Voor zover de verzoekende partij wijst op de vaststellingen in het rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje van 6 juni 2013 inzake het gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg voor migranten zonder papieren, het gebrek aan respect voor mensenrechten voor migranten zonder papieren die worden aangehouden, het aantal zaken over mishandeling, foltering en dood van migranten zonder papieren en de alarmerende situatie van migranten zonder papieren in opvangcentra in Ceuta en Melilla, gaat zij er volledig aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij vóór haar overdracht in het bezit zal worden gesteld van

een doorlaatbewijs, afgeleverd door de Belgische autoriteiten zodat zij zeker niet kan worden beschouwd als een “migrant zonder papier” en dat de asielzoekers in Spanje bovendien documenten krijgen die vermelden dat ze asielzoekers zijn. Wat betreft de alarmerende situatie van migranten zonder papieren in opvangcentra in Ceuta en Melilla en het ernstige probleem van overbevolking in die centra, gaat de verzoekende partij er tevens aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat haar transfer “*voorzien is naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door Dhr Ruteere in zijn verslag van 6 juni 2013*”. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij ingevolge de bestreden beslissing in de opvangcentra van Ceuta of Melilla zal terechtkomen.

Voor zover de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op de vaststellingen in het rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje van 6 juni 2013 inzake de gebrekkige asielwetgeving, vertragingen bij de asielaanvragen en problemen met betrekking tot de toegang tot justitie en juridische bijstand, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “*(d)e Spaanse autoriteiten verzekeren (...) dat de asielprocedures niet worden beïnvloed door budgettaire maatregelen*”.

Tenslotte wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de Spaanse autoriteiten in hun antwoord van 28 mei 2013 aan de Human Rights Council van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties betreuren “*dat dit verslag geïsoleerde gevallen weergeeft en geen algemene situaties*”.

Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat uit het rapport van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa van 9 oktober 2013 blijkt dat er over Spanje ten aanzien van asielzoekers een toenemend aantal klachten zijn over mishandeling en discriminerende behandeling door ordehandhavers en dat Spanje in overtreding is bevonden met de artikelen 12 en 16 van het van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, bekrachtigd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: Anti-Folterverdrag), wordt er op gewezen dat zij van deze problematiek geen gewag heeft gemaakt toen haar tijdens het gehoor van 9 januari 2015 gevraagd werd of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die haar verzet om een overdracht naar Spanje zouden rechtvaardigen.

Met betrekking tot de klachten over de ordehandhavers wordt in het rapport het volgende gesteld: “*The Commissioner is concerned about increasingly frequent reports of ill-treatment or discriminatory treatment of migrants by law enforcement officials. In 2011 the CPT, among others, reported allegations of ill-treatment suffered by migrants detained in detention centres for foreigners (CIES) as well as at airports during deportation procedures*” (eigen vertaling: De Commissaris is bezorgd over de steeds frequenter voorkomende rapporten inzake mishandeling of discriminatoire behandeling van migranten door ordehandhavers. In 2011 rapporteerde de CPT, onder andere, beschuldigingen van mishandeling ondergaan door migranten in detentiecentra of in luchthavens gedurende deportatie procedures). De verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij bij haar overdracht naar Spanje zal worden opgesloten in een “*detention centre*” voor vreemdelingen. Daarnaast stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat “*(u)it het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, “Dublin II Regulation National Report – Spain”, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation van 20.06.2012 blijkt (...) dat personen die onder de Dublin-II-Verordening worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen*”. Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij haar overdracht naar Madrid persoonlijk zal worden blootgesteld aan de klachten waarvan in het rapport gewag wordt gemaakt, temeer nu in de bestreden beslissing wordt gesteld dat in Madrid “*het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door Dhr Ruteere in zijn verslag van 6 juni 2013*”.

Met betrekking tot de overtredingen van het Anti-Folterverdrag wordt er op gewezen dat de passage uit het rapport die de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt, betrekking heeft op een context van geïsoleerde detentie. Hierover wordt in het rapport (onder meer) het volgende gesteld: “*Since 1991 the Committee for the Prevention of Torture (CPT) has been calling attention to the problem of ill-treatment by the Guardia Civil of persons suspected of certain category of offences, i.e. “membership or relationship with armed groups or terrorist or rebellious individuals”.*” Te dezen voert de verzoekende partij niet aan – en blijkt evenmin uit de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier – dat zij verdacht wordt van de in het rapport genoemde vergrijpen, met name lidmaatschap van of betrekkingen met gewapende groepen, terroristen of rebellen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat

zij ten gevolge van de bestreden beslissing in Spanje een risico zou lopen om handelingen te ondergaan in strijd met de artikelen 12 en 16 van het Anti-Folterverdrag.

Aldus maakt de verzoekende partij met haar vage verwijzingen naar een aantal vaststellingen uit het rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 6 juni 2013 en uit het rapport van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa van 9 oktober 2013 niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat *“(u)it een analyse van deze verschillende rapporten (...) niet (blijkt) dat men kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”*.

De verzoekende partij toont niet met concrete elementen aan dat zij in het licht van de informatie uit de aangehaalde rapporten een groot risico loopt om gerepatrieerd te worden naar Syrië vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet internationale bescherming behoeft. Zij toont evenmin aan dat de Spaanse instanties haar zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de Spaanse autoriteiten instemden met het verzoek voor de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18, § 1, b, van de Dublin III-verordening, wat aantoont dat haar asielaanvraag in Spanje nog hangende is. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing benadrukt *“dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren”*. Er wordt niet betwist dat Spanje onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake detentie en verwijdering en dat, indien nodig, voorlopige maatregelen gevraagd kunnen worden met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Waar de verzoekende partij tenslotte betoogt dat haar niet is meegedeeld naar welk specifiek gebied of stad in Spanje zij zal worden gestuurd, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat *“de transfer van de betrokkene voorzien is naar Madrid”*. Tevens wordt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar het rapport van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa van 9 oktober 2013, gesteld dat *“de economische crisis en de bezuinigingsmaatregelen niet dezelfde invloed hebben op alle Spaanse regio's. Het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg zijn bevoegdheden van de regio's. De regio's van zuidwest Spanje zijn zwaarder geaffecteerd door de crisis dan de regio's van het noordoosten van Spanje”*. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de verwerende partij *“niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied is nagegaan”*.

Samenvattend kan bijgevolg worden gesteld dat de verzoekende partij, gelet op haar eigen verklaringen en gelet op de informatie die zij aanbrengt, die geen afbreuk doet aan de informatie en de conclusies hieruit opgenomen in de bestreden beslissing, niet met concrete gegevens aannemelijk maakt dat een overdracht naar Spanje *prima facie* een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Het betoog van de verzoekende partij valt *in casu* grotendeels samen met het enig middel dat hiervoor werd besproken en waarbij werd vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, en gelet op de analoge inhoud ervan, artikel 4 van het Handvest niet werd aangetoond. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

De verzoekende partij schetst een louter hypothetisch beeld, doorspekt met algemeenheden, dat niet volstaat om een concreet moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

Wat betreft haar ernstige vrees voor het leven bij terugkeer naar haar thuisland, dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij ten gevolge van de bestreden beslissing zal worden overgedragen aan Spanje en niet aan Syrië. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij naar Syrië zal worden gerepatriëerd vooraleer haar nood aan bescherming op adequate wijze werd onderzocht.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt bovendien uit de bestreden beslissing en uit de bespreking bij het middel dat er wel degelijk voldoende onderzoek werd gevoerd met betrekking tot haar situatie.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

De verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Bijgevolg is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

D. DE BRUYN